

Răsari!

Gabriel Cristea

Foşnesc pădurile - îndoliate -
cu amintiri din vremi arzând tămâi,
şi nalţii brazi, cu cetini vânturate,
îşi tot preling murirea-n ochii lui,

De se făcea că iar e primăvară
în trupul său plăpând - un ghemotoc.
Culori şi forme vii îl înconjoară
şi-n ochii mamei lui se zbate-un foc.

E inima ce zvârcoleşte-n vene
sălbatica iubire pusă-n el
- neliniştea ursoaicei pădurene,
când latră ciobăneştii pe muscel.

Se caţără pe scoarţe păzitoare
şi-adulmecă miros de vânător,
şi verdele pădurii parcă-l doare,
şi simte,-n brunul vis, ameţitor,

cum se învârt pe-albastra boltă timpuri
tot prevestind un prinţ din Liechtenstein,
ce gânduri blestemate, prin răstimpuri,
pe frunte-i pun pecetile lui Cain.

Este târziu şi mama nu mai vine
să te-ocrotească-n codrii, de barbari;
Un foc de armă fulgeră coline
şi tu te pierzi pădurilor. Răsari!